

David și Ionatan

Versete călăuzitoare: 1 Samuel 18.1-4; 19.1; 20.12-17; 23.14

1 Samuel 18.1-4: Și a fost așa: când a sfârșit el de vorbit lui Saul, sufletul lui Ionatan s-a legat de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul său. Și Saul l-a luat în ziua aceea și nu l-a lăsat să se întoarcă la casa tatălui său. Și Ionatan și David au făcut legământ, pentru că îl iubea ca pe sufletul său. Și Ionatan și-a dezbrăcat mantia care era pe el și a dat-o lui David, și hainele sale, până și sabia sa și arcul său și brâul său.

Prietenii sunt în zilele noastre mai importante ca niciodată. A avea un prieten înseamnă în același timp cunoașterea cuiva în care avem încredere fără rezerve, căruia îi spunem lucruri pe care alții nu le-ar înțelege. Mă gândesc la răni (spirituale), la păcate, dar și la gânduri care nu ar face decât să determine pe altcineva să facă numai remarci desconsiderabile. Întrebarea este: Există o legătură, în afară de căsătorie, care să fie mai mare decât prietenia?

Răspunsul îl găsim în istoria lui Ionatan și a lui David. Cine cunoaște istoria lui Ionatan va avea imediat o opinie divizată despre el. De ce? Pentru că deși într-o situație dificilă „a întărit mâna [sau: încrederea] lui David în Dumnezeu” (1 Samuel 23.14-18), nu a avut puterea să rămână cu David în pădure, ci s-a întors la casa lui.

Dar nu ar trebui să supraestimăm această situație, chiar dacă Ionatan trebuie să moară împreună cu tatăl său Saul câteva capitole mai departe. Cuvântul nu spune dacă a fost într-adevăr greșit, că el s-a întors acasă. Poate că a fost o slăbiciune asemănătoare cu cea a ucenicilor din dimineața învierii, când Petru și Ioan au venit la mormânt, au privit înăuntru, au auzit mesajul îngerului și apoi s-au gândit: „Nu mai este nimic de văzut aici. Să mergem acasă” (conform cu Ioan 20.10). Și aici nu se spune că a fost greșit din partea lui Petru și Ioan că s-au întors acasă. Dar le-a scăpat ceva pe care Maria probabil că nu l-a uitat niciodată în toată viața ei.

Se poate specula ce s-ar fi întâmplat dacă Ionatan ar fi rămas cu David în pădure. Ar fi trebuit el și în acest caz să moară atât de tânăr? Nu știm! La fel de puțin știm ce s-ar fi întâmplat dacă Petru și Ioan nu s-ar fi dus acasă. În orice caz, Ionatan nu a fost un „laș”, care și-a abandonat prietenul în pericol. El a dovedit acest lucru prin faptul că a vorbit chiar și în fața tatălui său numai de bine despre David, atunci când acesta a pornit să-l ucidă pe David (1 Samuel 19.1). În afară de aceasta, Ionatan s-a declarat clar de partea lui David, când acesta a trebuit să fugă de Saul (1 Samuel 20.12-17). El s-a declarat de partea lui David și l-a recunoscut pe împăratul respins. Îmi doresc ca și noi să rămânem de partea „Împăratului” nostru respins, așa cum a făcut atunci Ionatan cu David.

Ionatan a văzut pe David învingându-l pe uriaș, fără să aibă armele unui războinic. El a participat la această mare victorie, și s-a bucurat de salvarea măreață pe care David a câștigat-o pentru el și pentru popor. Toate acestea sunt modele care indică spre Domnul nostru, și, de

Ce este prietenia?

asemenea, și noi avem parte și bucurie de mântuirea care a fost înfăptuită de Domnul Isus la Golgota.

Dar aici, în 1 Samuel 18.1-4, avem mult mai mult decât bucuria salvării, pe care David a câștigat-o pentru tot Israelul. Ionatan nu numai că a spus: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, uriașul a murit și dușmanul a fost învins, suntem salvați și putem merge acasă și să fim fericiți.” Nu! El s-a bucurat nu numai de *victorie*, ci și de *învingător*. Nu lucrarea a fost cea care l-a atras, ci cel care a făcut lucrarea. Și pentru că l-a prețuit și l-a iubit pe învingător, a depus tot ce avea și le-a dat lui David.

Ce înseamnă toate acestea pentru noi? Da, și noi suntem adesea mai preocupați cu mântuirea noastră și Îl uităm atât de repede pe Mântuitorul, noi proclamăm mântuirea și adesea Îl uităm pe Mântuitorul. Bineînțeles că avem voie să ne bucurăm de mântuire, dar nu trebuie să ne oprim aici; dragostea pentru Domnul vrea să dea totul, nu vrea să rețină nimic. Pavel a spus: „Dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, *datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus*, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.7,8).

Ne dorim noi această iubire de sacrificiu? Ionatan nu a întrebat: „La ce-mi folosește?”, ci: „Ce-i folosește *lui David*?” Ce este, deci, mai mult decât o prietenie bună? Părtășia minunată cu Domnul!